

[VOL. XIV. No. 5.]

மெய்வேதத்திலேயே மனிதர் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பி ராசன நோக்கத்தை அவர்கள் அறிந்து நடக்கும்படி வேளரிப்படையாகத் தேவன் உபதேசித்திருக்கிறார்.

உதயதாரகை.

தி.அருசு ஹ்ஸ். பங்குனி மீ. கவ.

Supreme Court.—சுப்ரீம்கோர்டு.—வடமாகா னத்துச் சுப்ரீம்கோர்டு மாசி மீ. உசவ வேள்ரி கச்சியை யாழ்ப்பாணத்திலே வைக்கப்பட்டது. கூடும் பீரன் என்பவர் நீதியரசர். பாரம்படுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த காரியங்கள் எட்டு.

கவது. பருத்தித்தூறையிலுள்ள புலோலிக்குறிச் சியிலிருக்கும் வேலன் ஆள்வானும், சுப்பர் வல்லியப்பனும், வேலன் குமரப்பனும் கள்ள உறுதி எழுதி கள் காரியத்தின் போரல் பாராங்கப்பட்டிருந்தார்கள். முதலாம் எதிரி முற்று வருஷத்துக்கும், இரண்டாம் முற்றும் எதிரிகள் இரண்டு வருஷத்துக்கும், கரே ஊழியர் செய்தகொண்டு மறியலிலிருக்கும்படி தீர்க்கப்பட்டார்கள்.

உவது. பருத்தித்தூறையிலுள்ள கரவெட்டியிலிருக்கும் வல்லியார் குரியனும், கதிர்காமர் குமரேசனும், கோலிலுள்ள பொருள்களைக் களவெடுத்த தற்காக, முதலாம் எதிரி எழு வருஷத்துக்கும், இரண்டாம் எதிரி பத்து வருஷத்துக்கும் பிறுஷத்து ஏற்றப்படும்படி தீர்க்கப்பட்டார்கள். இந்தக் களவைச் செய்தவர்கள் ஆறு அல்லது எட்டுபேர். அவர்களில் இந்த இரண்டு குற்றவாளிகளை மாத்திரக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டார்கள். இவ்விரண்டுபேரும் முன்னுக்குள்ளைக்காரர். இரண்டாம் எதிரி முன்னுள்ளுள்ள குற்றவாளியாய் அடங்கட்டான். தசாநுவம். ஆண்டு சுவரிகுத்துக் களவெடுத்ததற்காகச் சுப்ரீம் கோட்டரால், 1000. அடி அடிக்கப்பட்டும், இரண்டு வருஷம் கரே ஊழியர் செய்தவர்களைத் தீர்க்கப்பட்டார்கள். தசாநுவம். ஆண்டும் அடிபடி காரியத்தின் போரல் போலன் மஸ்திமுத்தால் குற்றவாளியாகத் தீர்க்கப்பட்டார்கள்.

கவது. சாவக்கச்சேரியைச் சேர்ந்த எழுதம்பட்டு வாளிலிருக்கும் தில்லாவார் வேலாயுதன் என்பவன், கள்ள உறுதி எழுதி மாறுபாடு பண்ணினதில் போரல் கரே ஊழியர் செய்தும், 100. மாதம் மறியலிலிருக்கும்படி தீர்க்கப்பட்டான்.

சவது. முல்லைத்தலைவச்சேரிக்குரிய முறையிலிருக்கும் காசித்தாமியலென்னென்பவன் நெற்குருட்ட காரியத்தின் போரல் கரே ஊழியர் செய்தும், இரண்டு வருஷம் மறியலிலிருக்கும், 100. அடிபடவும் தீர்க்கப்பட்டான். இவன் ஒருகைப்பெண்ணுடன் சில அற்பகாரியத்துக்காகச் சல்லியல்பெட்டுக்கொண்டு மற் றான கைப்பெண்ணினதோடு இரண்டு நெற்குட்டில் செருப்புவந்தார்கள். குட்டின் வித்தியாபனப்படி எரிந்து சாம்பரானது. தசாநுவம். வருஷத்திலும் இவன் களவகாரியத்தின் போரல் குற்றவாளியாகத் தீர்க்கப்பட்டான்.

உவது. யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கும் பரிமான் வயி ரமுத்தவம், கதிர்காமர் நாக்கப்பனும் வீடு இடித்துக் களவெடுத்தகாரியத்தின் போரல் பத்து வருஷத்துக்குப் பிறகுசெத்துக்கு ஏற்றப்படுமபடி தீர்க்கப்பட்டார்கள். மறியல்காரியாகவும் பேரெடுத்தார்கள். கம். எதிரி, தசாநுவம். இரண்டுதரக் குற்றவாளியாகத் தீர்க்கப்பட்டார்கள். உம். எதிரி, தசாநுவம். இரண்டுமுறையும், தசாநுவம். ஒருமுறையும், தசாநுவம். இரண்டுமுறையும் இங்குவருஷத்தின் தை மாதத்தில் ஒருமுறையும் போலிசெய்துபட்ட குற்றவாளியாகக்காணப்பட்டார்கள்.

கவது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நாணுபேர் சுவரி டுத்துக் களவெடுத்தகாரியத்தின் போரல் குற்றவாளிகளாகக்காணப்பட்டதினால் வீடுதலையாகக்காணப்பட்டார்கள்.

உவது. கொல்காணியம். மன்னாபுத்திக்குச்சேர்ந்த பெயமுத்தமென்ற, கிராமத்தில் அந்தோனி கு ளைசென்றவன் கொல்லப்பட்டவன். இந்தக்கொ ளை என்னென்றே கோடு கோலெயன்றும், சிலகால துதிக்குமுன்னே மறியற்காரனுக்கும் கொல்லப்பட்டவனுக்கும் இடையிலே ஒரு கலியாணப்பற்றிற் று தொகையே நோட்டித்தேனும், இது முகாந்திர மாகவே இரு தாருத்தேனும் நெரியவந்தது. ஒரு நாட் காலையிலே இந்த மறியற்காரன் அவனை உடையாடப்போவோம் வாவுவோம் கட்டிக்கொ ண்டி ஒருகட்டிலுக்குப்போனான். ஆறாம் மிருக வேட்டையிலும், இவனைக்கொல்வதே அவனுடைய நோக்கம். கொண்டுபோன துப்பாக்கியும் காலு குச்சென்றபோனவனுடையது. அவனுடைய வீட்டிலிருந்து அரைக்கட்டையாத்துக்குப் போனபொழுது அவன் வைத்திருந்த துப்பாக்கியை மறியற்கார ன்வாங்கிச் சில் உபயங்கன்பண்ணித் தனக்குச்

ட்ட முன்னாக நடந்துபோன அந்தோனி குலைக்குச் சுட்டபோது அவன் விழுந்துவிட மறியற்காரன் கிட்டப்போம் அவன்மடியிலிருந்து கத்தியெழுந்தா னியையெடுத்துக் குராமாச் சுரிரத்திலும் கழுத்தி லுங்குற்றிக் காயப்படுத்தி அவனின்னோடாகுச்சேரா ளனகளையுமுற்று அலைகளிலுள்ள பொற் கடுக் கச்சேரகளைக் கழற்றிக்கொண்டு அவனைக்கா டுடலே வீட்டு ஒடிப்போய்விட்டான். காயப் பட்டவன் அன்றிரவு முழுதும் தனியே அந்தவீட்டிற் று கிடந்துவிட அவன்சுற்றத்தாகும் அவனைப்பார்த்துத் திரிந்து காணுதிருந்தும், காலையில் இவனுடைய சுக்குரலுக்கேட்டு மட்டுக்கேட்ட அல்லிடம்வந்து அவ னை இரத்ததோய்ந்தகிடந்ததைக்கண்டு அவனை ஒருதோளாலிலேகாலாவீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ப் பின்பு அன்றைக்குத்தான் மன்னுக்குக்காலி அத் தன்மனமனப்போது அந்தசேரத்தாங்கள். அந்தே ரம் அவன் நடந்த காரியங்கள் யாவையும் வரலா ருச்ச சமாதான நீதவானுக்கும் சொல்லத்தக்க அவனாவது அறிவு அவனிடத்தில் இருந்தது. அவன் பின்பு அவ்விடத்திலுள்ள வைத்தியரிடங் கண்டுபோகப்பட்டிக் காயங்கடப்பட்டிருந்தும் காயங்கள் வலுக்கொண்டிருந்தபடியால் அன்றிரவு மரணித்துவிட்டான். அவன் சாகும்பொழுது அவ னை பெண்சாதி சுற்றத்தவர்களும் அவனையுடையிருந்தார்கள். இரண்டைத்தான் பிரேதத்தைக் கிறிப் பரிசோதனைப்பண்ணினவாறுத்து, அவன் துபாக்கியிற் று கட்டப்பட்டபொழுதும், தண்டுபின்வாலு வெறுப்புகளின் சிலதையும் நுணர்வலின் சில பகுதியையும் நொருக்கிச் சேதப்படுத்திப்போட்டதென்ற தெரியவந்தது. கொல்காணிகளைச் சுப்பிரீம் கோட்டார் வேது ஆராய்வாய்விசாரித்து ஒப்பண யின் போரல் குற்றவாளியெனக் கண்டு வருகிற சித்திமாமதம், 100. திகதியிலென்றதுக் கண்டுபிடித்துக்கப்பட்டபடி தீர்மானம் பண்ணினார்கள். காலு சென்றபொருளையே தானும் இந்த மறியற்காரனும் காலு ஓரிடத்தில் புதைத்து எடுக்கப்போயிருந்தோ மென்று சொன்னதால், தான் கொல்லப்பட்டபடியாய் அவ்விடத்தின் கொண்டுபோகப்பட்டவல்லையெ ன்றுஞ் சொன்னது. ஆறாம் படியாக டுட்ட ச னை புதைமலெடுக்கும்படியாக அதைக் காவல் காக்கும் தேவதைக்கு நரபலி கொடுக்கவேண்டுமெ ன்றுஞ் சொல்லுவார்கள். இந்த மறியற்காரனுங் காலு சென்றவனுங் மேராமன் மதானுசாரிகள்.

உவது. திருச்சேரோதர மலையின் சம்பலித்த கள வகாரியம்.—கள்ளவர், உள் பெயர். சில பிரதான சா ட்சிக்காரர் வரலாமையால் இனிமேல் விசாரணைசெ ய்வதற்காக கிறுத்தியிருக்கின்றது.

Fire and the Sabbath.—ஒய்வுநாள் அஞ்சாரமும், அக்கிரமம்.—இப்பொழுது உலகத்திலிருக்கி ன் கப்பல்கள் யாவற்றிலும் மகாபெரிதில் அலங்கா ரமுறாம் அமெரிக்காவிலே கொடப்பட்ட கப்பல் போன ஜப்பானியம், சம். திகதியிலென்று சமுத்திரத்தில் விடப்பட்டதென்று தரலாகையை வாக்கித் தவர்கள் சகலரும் அறிந்துகொள்வார்கள். சகல ருக்கும் அதிசயத்தைக்கொடுக்கக் கூடியதான இந் தகப்பல் (New York) றியமோர்க்குப் பட்டணத்தில் சேர்ந்த வேளையில் இதைப்பார்க்கும்படியாய் ஒவ்வொரு நாட்களிலும் பிரஜைமாம் ஒய்வுநா ட்களிலுஞ் சனங்களே போக்குவரவு பண்ணுவதற்கா ள்ள்ள். இந்தக்கப்பல் அக்கலையிற்சேர்ந்த அடுத்த ஒரு ஒய்வுநாளில் ஏறக்குறைய, நூ. பெயர்கட்டுக் குத்து தலைக்கு ஆறுபென்சு கொடுத்த இதைப் பார்க்கும்படி போனருக்கென்று சொல்லியிருந்தது. இது அவ்விடத்தில் நின்றவேளையில் ஒவ்வொரு ஞாயிறுந் கீழ்மையையும் இந்தக் கப்பலைப்போய் பார்க்கும்படியான னாள்க்கிட்டுள்ளார்கள். இது நின்ற இடத்துக்குச் சிபிமானமாயிருந்த விட்டி லே நெடுப்பப்பற்றி அதிலிருந்து பறந்து எழும்பின பொற்கள் இந்நி கூறாப்பாய்க்களில் விழுந்தபடியால் இந்நி யே நெடுப்பப் பற்றினது. இது ஒய்வுநாளை மீறினதினால் வந்தகட்டமென்று நாம் எடுத்துக்கொ ள்க்கட்டாதிருந்தாலும் நடந்துவந்த காரியங்களைப் பற்றிப் பார்க்கப்பொழுது அப்படியே நாம் தீர்மானிக்கிறதற்கு ஏதுவுண்டு. இந்தச் சம்பவத்தினால் இந்தக்கப்பல் இழந்துபோனவர்களும் அதிசயகா மைக்காரரும் கட்டவாளொருவருக்கேடும் அவர் தமது தாசர்களைக்கொண்டு கறியவாக்குத்தப்பா தென்றும் அறிந்துகொள்வார்களென்று நம்புகிறோம்.

Russia and Turkey.—உருசியருக்குத் துலுக்கரு குயிருந்த யுத்தத்தில் உருசியர் மருந்து நோற்றுப் போனார்கள். போன் தைமாதம், கர். திகதியிலு ன்று துலுக்கசெனைகள் உருசியருடைய மதில்களை அனுக்கி கனமாரியாய் யுத்தப்பண்ணி உருசியர்,

உதனா. பெரும், துலுக்களில், து. பேரும் யுத்தக் ளத்தில் மமந்தப்போனார்கள். துணைக்கப்பல்கள் தைமாதம், நம். திகதியளவில் கறுப்புக்கடலின்சே ர்ந்தன. கப்பல்கள்வருங் சேர்க்குந்தவென்ற செய் தியும் இங்கிலாந்து பிரஞ்சு இராச்சியங்களிலிருந்து போன திடப்பலுத்தமானங்களும் உருசிய இராயனுக்குக் கன உக்சிரகோபத்தை எழுப்பின. சமாதா னப்படுத்தப்பட்டுப் போகத்தக்க அவனுடைய ஒரேறா ந்திரியின் பேச்சையும் இனி அவன் கவனிக்கும். டாளுக்கும். இராச்சியக் குடிசையும் இக்காரியங் ள்பற்றிச் கோப்புகொண்டிருக்கிறார்.

Madagascar.—மோரிசு தீவிலே அச்சுத்தந்த ஒரு பிரசித்த பத்திரிகையின்படி, மட்டைக்கால்கள் தீ வின் இராசாத்தியானவன் தன் அரசாட்சிக்குச் சேர்ந்த எல்லையான்க்கருத்துத் யாதொரு வேண்டா க்காரர் வாசம்பண்ண இடக்கொடுக்க இன்னும் பி ரியயில்லாமலிருக்கிறது. இச்செலவு நெருப்புப் பகுதியிலொரு தரைமுகத்தில் இரண்டு பிரஞ்சுப்பாய் புக் குருளார் நிலசொன்னபடி பார்க்குதார்கள். ஆறாம் இராசாத்தி அவர்களும் தரத்தீவிட என்னியிருக்கிறதாக விளம்பரம்பண்ணினான். அவர்க ள் சமாதானத்துடனே அப்படிப்பட்டதிருக்கில் அவர்கள் கொல்லப்படுவார்கள். அப்படியானுற் பிரஞ்சுதேச அரசாட்சியார் இதகாரியத்தையெடுத்து ஒருவேளை கவனிக்கவேண்டியவரு.

Jubilee Meeting.—மறமாஞ்சுவத்திருநாள். இந் தமாதம், மம். திகதி செவ்வாய்க்க்குமரம் மானபி யார், கணம்பொருத்திய தானியேற்புரையார் அவர்க ள் லிட்டும் மகேர்சுவத்திருநாள் கொண்டுக்காட்டப் பட்டது. இது ஏறாப்பையாருக்குத் வேதகாமசங்கம் உண்டாக்கப்பட்டு, நூயம். வரடமுடிவுக் கொண்ட டட்டம். கூட்டத்தின் கூடிவந்த தலைமக்களும், குருமாரு, தலைச் சாணியாரும் முப்பத்தாறுபேர். இக்காட்டிலிருக்கும் முப்பத்தியான குருமாரு இந்நி கூட னார்கள்.

Mauritius.—மர்மாஞ்சுவத்திருநாள் (Thugs) தக்க ன ன்படியும் மறக்களர், 100. பெரிக்குக்குக் கொ ண்செய்தி நெரியவருகிறது. இவர்கள் இந்தியாவ் லிருந்துபோன கூலிச்சனங்களைச் சேர்க்குவார்கள். அங்கே சங்கைப்பாந்த திருமுல்ஸ் (Mrs. Trambouze) என்னுந் தலைச்சாணி இச்செலவு குருமா மம் கொல்லப்பட்ட வந்தமனம் இச்செய்தியைத் தெரிவிக்கின்றது.

Temperance in America.—குடிவெறி லிலக்கு. அமெரிக்காவிலே குடிவெறிவின் கு முயற்சியாய் துண்டாட்டப்பட்டு வருகின்றது. அப்படியிட்ட முயற் சியினால் அங்குண்டான நங்குள் அளவுவித்தவை கம். மறியர்கூடக்கூடம் பூட்டப்பட்டுவெண்டுவந்து விட்டது. இச்சிலாந்திலும்பார்க்க அமெரிக்கா குடிவெறிவிலக்கு முயற்சியில் தலையெடுப்பதற்குச் செய்கின்றது.

Notes on Genesis.—கனம்பொருத்திய சீமான் காசிச்செட்டித்தலையாக்கல் மோசேயெழுதின மு தலாம்ஆகமத்தின்பேரில் வியாக்கியானம்எழுதியிருக்கிறார் அநாதாதுவைசயிருக்கின்றது. வெகுதிறையிருக்கிறதென்றும் வெகுநயத்துக்குப்போகாமாத ன்றும் நம்புகிறோம்.

[Probate Notice.]

அறிவித்தல்.

யாழ்ப்பாணத் தீவாரியல் இச்செலவு காலஞ்செ ன்றுபோன என்நி இம்பித்துரை அவர்கள் எழுதி வைத்த மானசாத்ததை நடத்துப்படியாக மயி ட்கேயல் மோசேய் மொகாசன் துரை அங்கிருந்து அம்மனைசாகவும் பத்திரம் யாழ்ப்பாணம் டுல்தி ற்க்கட்டுகோட்டலே ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கி ன்றபடியால் இதைக்கொண்டு சகலருக்கும் அறி விக்கிறதென்னவெனில், சொல்லப்பட்ட காலத் துச்சென்றபோனவர்க் கட்டக்கொடுக்கவேண்டியவா ள்கள் வருகிற வைகாசி மாதம் முதலாம் திகதி அல்லது அதற்குமுன் சொல்லப்பட்ட மொகாசன் தலையிடத்தில் வந்து தங்கள் கணக்குகளைக் கொ டுத்துத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், கால குச்சென்றபோனவர்க் கட்டக்கொடுக்கவேண்டியவா ள்குந் சொல்லப்பட்ட தலையெடுத்துள்ளவர்க் வந்து மொகாசன் தலையெழுத் தரந்து அறவிட்டுக்கொள் ளவும், அப்படியே எவரென்கிலும் குறித்துவைளை க்குள்ளாக அறவிடத் தவறாது அதன்பின் யாதொ ருதரத்திலும் கவனிக்கப்படமாட்டாதென்றும், இந் தைக்கொண்டு அறிவிக்கப்படுகிறது. மானசாத்த ததை நடத்துகிறவருடைய பிராக்கிராசியாக, பிற்பார். எல். தொசன்.

தி.அருசு ஹ்ஸ். தை மீ. 10. கவ. 10.

root out Christianity. On the contrary, it serves much to prove the great wisdom of our Lord who had, eighteen centuries ago, explained such failures by His most appropriate parable of the sower.

I do not question the term "fools" or savages applied to the native Christians. They were such before they were "drawn in" by the missionaries; they were sitting "in darkness and in the shadow of death" till the light of the gospel enlightened their minds, and made them "wise unto salvation through faith in Christ Jesus."

Lastly, there are some expressions of mockery in the tract, directed against Jehovah and His anointed, which I do not intend noting in this letter; but I have a word of advice to thee, anti-Christian. "It is a fearful thing to fall into the hands of the living God." "It is hard for thee to kick against the pricks."

May the Lord who, in His infinite mercy and goodness, miraculously converted Saul, the persecutor of His churches, into Paul His apostle, have compass on thee likewise and convert thee, anti-Christian, into a zealous, true Christian, and cause thee to employ thy talent and learning to the glory of His holy name.

A NATIVE CHRISTIAN.

SINGING FOR NATIVE CHRISTIANS.

SIR.—In the *Star* of Jan. 26th, I perused an able written article referring to a proposed alteration in the style of Psalms adopted in Tamil services. The writer very justly observes, that before the existing books and system are thrown aside, strong reasons should be shown for so doing; he adds that to do so would be to run counter to the plan of all missions, since the days of the venerable Schwartz and Rheims.

I am glad of the opportunity of joining discussion as to the weight this latter argument should have, because while often used under similar circumstances, I would hereby question the soundness of the reasoning, that because a measure was adopted half a century ago, when missionary work was in its infancy, by pious and venerable men, and because it has been adhered to up to this time, that therefore any attempt of supplant it is dangerous, or inexpedient. It would, I submit, be more natural to conclude, that when missionaries were new to the country and all their ideas framed on European models, they would have in all probability adopted many measures which subsequent experience would show were inexpedient. Would not the fact be true, therefore of this matter having been left as it was found up to this time, be a reason in itself for reviewing it? Experience, moreover, shows us that many a measure erroneous in itself, has remained unaltered for centuries, owing to various causes; mainly to the fear of disturbing the sacred dust that has accumulated on it, lest in so doing, that which is intrinsically good should be rubbed off too, and therefore it is not so strange that the writer's supposition has not been realized, "that some system would have been so far cultivated by this line that to retract our steps and make a change would be deemed peculiar."

The best reason for reviewing appears to me to be, "that this part of Christian worship as it is at present conducted, maintains a very low place" in the estimate of the majority of native Christians. For, what is the object of psalmody? Is it not to affect the mind, through the medium of music? In order to produce that effect, however, it is essential that the idea conveyed to the mind be that of melody and harmony. The most beautiful hymn sung by a cracked and false voice destroys the effect intended, and produces one directly opposite—pain instead of pleasure. It is also well known that a sound peculiarly grateful to one person, or people, may either be unappreciated by, or positively distasteful to, another. Such is the case with the harmonies, or the Indian clarinet. To us the latter could never be suggestive of "discouraging sweet music." Our tunes again are unrecognizable and distasteful to Asiatics. I once attended a Singapore place of worship where the most discordant strains saluted my ears. After the service, the minister informed me, that for several years he had endeavored to teach his congregation that one tune, which was *supposed* to be a simple and well known one. Any one who will listen to the sweet plaintive voices of the *Ondoville* girls will learn that it is quite possible to teach Tamil girls music, but to do this *generally* is not practicable; moreover I question, if boys could ever be made to sing pleasantly. On the other hand in a Sunday school in Colombo with which I was connected, the native system of chanting verses, composed for the occasion, was tried and found it excited marked success. Now in which case was the real object of psalmody secured; in that of the congregation which attempts a distasteful and suggestive of no soothing feelings to those who sing or to those who listened, or in the Sunday school, I have alluded to? And after all who shall say which is the best music intrinsically? Is it not all matter of taste? I have heard that Dr. Macvicar arrived at the conclusion, after studying the philosophy of music, that the Indian gamelan is the most in accordance with the laws of music! Be that as it may, let natives and Europeans be content to sing in the way he likes best, and to give the other liberty of song as well as of conscience; and since we have at last discovered that our music is distasteful to the former, let us not continue the system because it has been followed since the days of Schwartz. Yours &c.,

Feb. 19, 1854.

A SNAKE STORY.

DEAR SIR.—In the *Home News* of Dec. 24th, I find the following: "Jonathan Smith, a gunner's mate, has died in Haslar Hospital, Gosport, under strange circumstances. Medical skill had given him no relief from his sufferings, supposed to have arisen from dropsy. But two hours before his death, a living snake, nine inches in length, came out of his mouth." It is supposed that the reptile was swallowed when very small, in water drunk at *Snake Island, Trincomalee*. I was a Trincomalee resident for nearly six years, but never heard of this island. There are in the Inner Harbor, the far-famed *Sober Island*, as well as *Crow* and *Duke of York's Islands*. If there be this Snake Island also, perhaps some of your Trincomalee readers would be able to give us its whereabouts; and to all *water drinkers* in view, may this be a caution.

On the other hand you must be able to give a decided opinion, as to whether a snake could live and grow in

one's stomach. If good authority, such as you could have access to, will say no, why then this so called snake must have been a *worm*, so common, especially in children in Ceylon. Yours, E. E.

We have in our day read several exceedingly tough snake stories, containing even more "things hard to be believed," than the one sent by our correspondent "E." As we have never had any personal knowledge of such matters, we dare not vouch for the accuracy of this or any similar story.—Ed. M. STAR.

SUPREME COURT—NORTHERN CIRCUIT.

The first session for 1854 of this Court commenced at Jaffna, on Friday the 24th ult. by the Honorable Mr. Justice Temple.

Eight Cases appeared in the Calendar, which were disposed of as follows:

No. 1. *Forgery of a money bond*—against, 1. Valan Alwan, 2. Soopar Valliappan and 3. Valan Coomarrappan of Ploly, Pt. Pedro. All convicted and sentenced, the 1st to 3 years, and the 2d and 3d to 2 years imprisonment at hard labor.

No. 2. *Temple robbery*—against 1. Valliar Soorian and 2. Cadirgamar Coomarrasan, both of Caravatty, Pt. Pedro. Verdict guilty, sentenced the 1st to 7 years and the 2d to 10 years transportation. The robbery was committed by a gang of 6 or 8 persons, of whom only the two prisoners were sufficiently identified. Both previously bore bad characters. The second had been twice before committed—once in 1832 by the Supreme Court for burglary and theft; for which he received 150 lashes and 2 years hard labor, and again in 1853 by the Police Magistrate for assault.

No. 3. *Forgery and uttering*—against Tilliar Valayathan of Eludimuttol in the district of Chavagacherry. Convicted and sentenced to 12 months imprisonment at hard labor.

No. 4. *Arson*—against Casinathar Mylan of Coomattamall, Mullative. Verdict guilty, and sentenced to 2 years imprisonment at hard labor and to receive 20 lashes. The crime consisted in setting fire to two stacks of paddy, belonging to a poor widow, in revenge for some petty dispute between her and the prisoner on the day preceding. A considerable portion of the stacks were consumed. The prisoner was in 1852 convicted of theft.

No. 5. *Burglary and theft*—against Parimalam Vyramootoo and Cadirgamar Nagan of Jaffna; both convicted and sentenced to transportation for 10 years. The prisoners are notorious thieves. The 1st was twice in 1851; and the 2d twice in 1850, once in 1851, twice in 1852 and once in January of this year convicted before the Police Courts.

No. 6. *Burglary*—against 4 prisoners of Jaffna district; acquitted.

No. 7. *Murder*—against Anthony Sousey of Pappamoota in the district of Manar. This was a premeditated and most deliberate murder committed on the 10th of last month. Some days previously, the deceased and the prisoner had a difference about a servant boy. In the morning the prisoner decoyed the deceased into the jungle professedly on a shooting excursion, but as the result showed with the premeditation to take his life. They carried only one gun which belonged to the deceased. When scarcely half a mile from the deceased's compound, the prisoner having got possession of the loaded gun, on the first opportunity and after some maneuvering, discharged it at the deceased who walked a few paces before him. The shot, consisting of leaden slugs, lodged in the deceased's back a little below the neck. He immediately fell on his face and the prisoner walked up to the poor man already prostrate, pulled from his waist cloth a writing knife; he, the deceased, then wore, and to make sure of his victim inflicted with savage cruelty several deep stab wounds on the neck and body of the deceased, sliced off wholly the lobes of both his ears and extracted therefrom several pairs of gold earrings. The prisoner then ran away leaving the deceased in the jungle mortally wounded, where he lay all night. Next morning a party of his relatives, who had gone out in search of him, attracted by his groans, found him lying weltering in blood at the spot where he first fell. He was taken home in a litter, and on the same day carried to Manar, which he reached in the evening alive, and fortunately, for the ends of justice, in a condition sufficiently conscious to detail distinctly to the Justice of the Peace all the circumstances attending the assault. He was immediately placed under treatment of the medical sub-assistant of the station; but the injuries being mortal, the poor man died at night in the presence of his wife and several relatives who had accompanied him from his village to Manar. On post mortem examination, it was found that the shot had fractured some of the back ribs and driven the fractured pieces upon and lacerated portions of the lungs. The prisoner, after a lengthened trial, was on the clearest evidence, found guilty and sentenced to be executed at Manar on the 13th of April next. The deceased, in his depositions, before the Justice of the Peace, stated that one of the objects which led him and the prisoner out together on the fatal occasion, was to dig for hidden treasures. The deceased did not connect this circumstance with any motive for the commission of the murder. But among the ignorant, illiterate portion of the native community a notion is pretty generally held that

to ensure success in search of hidden treasure, a human victim must first be sacrificed to propitiate some deity. The deceased, as well as the prisoner, were professing Christians of the Roman Catholic persuasion.

No. 8. *Robbery from Trincomalee*—against 25 persons. Postponed in consequence of the absence of some material witnesses and for further inquiry.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Our foreign dates are down to Jan. 24th. We give several items, mainly from the *Observer's Extra*.

All hopes of peace are at an end. The Czar rejects the lately agreed to by the Porte and the Vienna conference. Four English regiments are ordered to prepare for embarkation, and they are pretty sure their destination is Constantinople. The regiments on duty in the Mediterranean are to be strengthened by the addition of a reserve battalion. After March 31, the officers and men in Sir John Franklin's Expedition will be considered as dead.

FRANCE.—Louis Napoleon has recalled his Ambassador from St. Petersburg, for congratulating the Czar on the Snipe victory. An extraordinary levy of seamen is going on in France. They are manning war vessels with landsmen or any they can get.

AUSTRIA is coming round as the climax approaches, for she dares not side with Russia.

ITALY.—People in Florence are forbidden to speak in favor of Turkey.

AMERICA.—Another immense fire in New York in which the celebrated new ship "The Great Republic" was burnt. Demonstrations in Cincinnati and Pittsburgh have been made against the Pope's Nuncio.

RUSSIA AND TURKEY.—The Russians have suffered a defeat at Citale near Kalafat. The Turks came upon the Russians on the 6th January, stormed the entrenchments and after a series of combats, 2,700 Russians and 1,000 Turks were left dead upon the field. The allied fleets completed their entry of the Black Sea on the 5th January, having encountered very bad weather at the entrance. The news of the entry of the fleets, the receipt of certain proposals and the categorical notes of England and France, put the Czar in an ungovernable fury. His only successful minister, Nesselrode, has lost all influence over him, and it is said the people are equally irritated. The Russians have notified that transports of any nation which they take will be deemed lawful prizes.

ODE TO PEACE.

Where, O! where
Hath gentle peace found rest?
Builds she in bowers of lady fair?
But lo!—he hath possession there:
Not long is she the guest!
Sits she crown'd
Beneath a pictured dome?
But there ambition keeps his ground,
And fear and envy skulk around:
This cannot be her home!
Will she hide
In scholar's pensive cell?
But he already hath his bride:
Him melancholy sits beside:
With her she may not dwell!
Now and then
Peace, wandering, lays her head
On regal couch, in captive's den,
But nowhere finds her rest with men,
Or—only with the dead!—Selected by G. F. A.

TO CORRESPONDENTS.—The Tamil poetry of "H. M." of Pasamalie Seminary, Madura, is regarded by competent judges, as not up to the publishing standard.—The account of "King Charles, the martyr," is too long and of too little general interest to place in our columns at present.—We trust our correspondents, whose communications are obliged to wait or which go unnoticed, will be patient with us. We will do with them all in time, what we think best.

QUICK.—The American steamer *Golden Age* arrived in Table Bay, South Africa, on the 6th Jan., making the quickest passage on record between Liverpool and the Cape. Notwithstanding unfavorable weather, which prevented her doing her sails nearly the whole way, she accomplished the distance in less than 31 days, including four days' detention at St. Vincent.

MAURITIUS.—From Mauritius the most startling item of intelligence is that which announces the existence of some three hundred Thugs amongst the Indian laborers. The fact comes out in connection with a cool murderer recently perpetrated on the person of a Mrs. Trambouze.

SNOW.—The ostentation of emulating or exceeding superiors in external pomp, is an evidence of a narrow mind, a weak judgment, and a depraved heart.

Thomas Scott.

NOTICE.

PROBATE of the last Will and Testament of the late HENRY IMPEY, Esquire, of Jaffna, having been granted by the District Court of Jaffna to MICHAEL JOSEPH LEMARCHAND, Esquire, of Jaffna, the executor named in the said Will and Testament.

Notice is hereby given that all parties indebted to, or having any claims against the estate of the said deceased, do pay such debts or prefer such claims to the said executor on or before the first day of May next, after which no claims will be attended to.

P. F. TOUSSAINT, *Proctor for the Executor.*
Jaffna, January 31, 1854.

3p3

Printed and published at the American Mission Press, Maney, Jaffna, Ceylon, by THOMAS S. BURNETT.